

Kaye Umansky

Familie Loco

Code rood: rare buren

Bewerkt door Annemarie Bon
Met tekeningen van Chris Mould

bontekoe

Familie Loco - Code rood: rare buren
Een leesboek uit de serie 9+
Oorspronkelijke titel: The Wierds
Oorspronkelijke uitgever: Barrington Stoke Ltd.

Auteur: Kaye Umansky
Bewerkt door Annemarie Bon
Illustraties: © Chris Mould
Opmaak: Vijfkant Nederland

Copyright © 2003 Barrington Stoke Ltd.
Copyright © 2021 uitgeverij Bontekoe

ISBN 978 94 6352 372 1
(Meeluisterboek editie: ISBN 978 94 6352 373 8)

1e druk 2021

Uitgeverij Bontekoe
Statenlaan 8, 6828 WE Arnhem, T 026 751 8901
www.uitgeverijbontekoe.nl

Copyright © 2021
Uitgeverij Bontekoe is een imprint van Sonsbeek Publishers bv.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen
zonder de schriftelijke en voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

1	Wat een troep!	9
2	De familie Baksteen	15
3	Door het gat	21
4	Oma	29
5	Olivier	37
6	Klachten	45
7	Een mysterie ontrafeld	51
8	De barbecue	55

Hoofdstuk 1

Wat een troep!

Diederiks moeder hield niet van rommel. Niet in haar eigen huis, maar ook niet in de straat. Dus toen ze deze ochtend uit het raam keek, slaakte ze een gil. Diederik sprong op om te zien wat er aan de hand was. Voor nummer 17 lag een winkelkar op zijn kant, en overal lagen lege dozen en touw. Uit de schoorsteen kringelde rook. Het was duidelijk dat er die nacht nieuwe burens waren gekomen. Een vreemd tijdstip om te verhuizen, dat wel.

‘Dit kan echt niet door de beugel,’ riep Diederiks moeder, mevrouw Baksteen. ‘Ik zal ze weleens vertellen dat we hier een nette buurt zijn. Kan ik meteen zeggen dat die vreselijke, oude boom achter het huis al het licht uit mijn tuin wegneemt. En hout stoken doen we hier ook niet. Slecht voor het milieu én onze gezondheid.’

Diederik schaamde zich nu al. ‘Zeg liever dat je ze welkom heet, mama,’ zei hij.

Zijn moeder stampte de deur uit. Diederik volgde haar stiekem.

Mevrouw Baksteen klopte vinnig op de deur. Daardoor bladderde er verf van de deur op haar schoenen.

Het duurde even, maar toen klonk er geschuiifel. Daarna gerommel en toen gehijg. Langzaam ging de deur open. Er verscheen een jongetje met een vies gezicht.

‘Is je moeder thuis, lieverd?’ vroeg mevrouw Baksteen. Ze gluurde naar binnen. De donkere hal was afgeladen vol met dozen.

Ver weg achter in het huis klonk een knal en glasgerinkel. Daarna bonkte er iets met een klap tegen een deur.

Het jongetje staarde recht voor zich uit, maar zei niets. Hij stond een beetje te wiebelen boven op een verhuisdoos. Hij had een brandweerhelm op, liep op hamsterpantoffels en had een luier om. Aan zijn neus hing een snottebel.

‘Wil je je moeder even roepen?’ vroeg mevrouw Baksteen. Ze wachtte een tijdje, maar er gebeurde niets.

Diederik zag vanachter een grote doos dat het jongetje nog steeds naar zijn moeder staarde.

‘Hoe heet je, lieverd?’ vroeg mevrouw Baksteen. Diederik kende dat gemaakte toontje van haar.

‘Hij heet Mats en hij mag de deur niet opendoen,’ klonk een stem.
‘Wegwezen, Mats. Want anders ...’

En daar verscheen een meisje met een haarbos als een vogelnest voor mevrouw Baksteen in de deuropening. Op haar wilde haar droeg het kind een enorme hoed met nepdruiven. Ze had een oud, oranje gordijn over haar schouders geslagen en ze droeg gele laarzen.

‘Ik ben mevrouw Baksteen van nummer 15,’ zei Diederiks moeder.

‘Kan ik je moeder even spreken?’

‘Mijn moeder springt op dit moment uit een vliegtuig,’ zei het meisje. ‘Ga daarvan af, Mats.’

Mats krom gehoorzaam van de doos en keek nog eens naar mevrouw Baksteen. Toen draaide hij zich om, sjoerde zijn luier omhoog en liep de gang uit.

‘Eh, heb ik je goed verstaan?’ vroeg mevrouw Baksteen. ‘Zei je ... dat ze nu uit een vliegtuig springt?’

‘Klopt! Ze is stuntvrouw. Ze valt in voor bange filmsterren om de gevaarlijke acties te doen.’

Diederik gniffelde zacht. Een stuntvrouw en zijn moeder, een groter verschil was niet mogelijk.

‘Zo,’ zei mevrouw Baksteen. Haar stem trilde. ‘Zo ja. Eh ... is er iemand anders thuis?’

Het meisje wees naar de keldertrap.

‘Papa is beneden. Maar daar wilt u niet naartoe.’

Zoals ze het zei, klonk het heel eng, alsof je je leven niet zeker was.

‘Er zijn dus geen grote mensen in de buurt?’ vroeg mevrouw Baksteen.

‘Oma is in de keuken. Ze is alleen niet bepaald een groot mens.’

‘Pardon?’

‘Oma is een dwerg,’ zei het meisje.

‘Oh, oh! Het spijt me, dat wist ik niet ...’

‘Oma zit er niet mee, hoor,’ stelde het meisje Diederiks moeder gerust. ‘Maar ze is nu friet aan het bakken en dan wil ze niet gestoord worden. Ik kan vragen of mijn broer Olivier wil komen. Hij is juist wél groot, maar hij is zijn huiswerk aan het maken. Wilt u anders morgen terugkomen?’

‘Bedankt,’ zei mevrouw Baksteen. ‘Dat zal ik doen. Ik wilde het alleen even hebben over het vuilnis en hout stoken. En of je vader iets kan doen aan die vreselijke, oude boom in de achtertuin ...?’

Maar ze sprak tegen een dichte deur.

Diederik zag zijn moeder aarzelen. Maar toen bonkte er iets keihard tegen de deur. Die kraakte en schudde ervan. Klauwen krasten over het hout en er klonk een laag gegrom.

Snel liep mevrouw Baksteen de voortuin uit. Diederik sloop achter haar aan, hoewel hij liever een kijkje in dat vreemde huis had genomen.